

İBRAHİM GARİP

Lunaparktaki Sessizlik

Sana açtığım tüm savaşlara beyaz bayrak çekiyorum...

hayykitap
EDEBİYAT

İBRAHİM GARİP

Lunaparktaki Sessizlik

..... / /

Hayykitap - 963
Edebiyat - 216

Lunaparktaki Sessizlik
İbrahim Garip

Hayykitap Genel Yayın Yönetmeni: Rauf Baysal
Edebiyat Yayın Yönetmeni: Caner Yaman
Kapak Tasarımı: Emine Yıldırım
Sayfa Tasarımı: Turgut Kasay

ISBN: 978-625-7479-77-6
1. Baskı: İstanbul, Mayıs 2022

Baskı: Yıkılmazlar Basım Yay.
Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B
Güneşli - İstanbul
Sertifika No: 45464
Tel: 0212 630 64 73

Hayykitap
Zeytinoğlu Cad. Şehit Erdoğan İban Sk.
No: 36 Akatlar, Beşiktaş 34335 İstanbul
Tel: 0212 352 00 50 Faks: 0212 352 00 51
info@hayykitap.com
www.hayykitap.com
facebook.com/hayykitap
twitter.com/hayykitap
instagram.com/hayykitap
Sertifika No: 12408

© Bu kitabın tüm hakları
Hayygrup Yayıncılık A.Ş.'ye aittir.
Yayınevimizden yazılı izin alınmadan kısmen veya
tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez,
çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

İBRAHİM GARİP

Lunaparktaki Sessizlik

Kırıldığı yerden kırıyor insanlar, sevmenin bir tabiri yok artık dilimizde...

Neresindesin bu hayatın, hangi kırık dökük dala tutunmaya çalışıyorsun hâlâ? Bu isyan ettiğin kaçınıcı mağlubiyet? kendini zavallı gibi gören kendine ve çevresine zarardan başka faydası olmayan biri gibi mi hissediyorsun kendini? Hiç şöyle düşündün mü peki? Ya sadece senin odanın penceresine yağıyor ya yağmur, ya sen bir damladan nasiplenirken sadece, sağanağa yakalananlar oluyorsa ve buna rağmen sağanak gibi gelen acıya şükrediyorlarsa? Tutunduğun o kırık dalı iyileştirmeyi düşündün mü hiç? Ya da kendini hatalarınla sevmeyi, kusurunla barışık olmayı?

Bazen zorlamanın anlamı olmaz arkadaşım, çünkü olmuyorsa olmuyordur, sevmiyorsa sevmiyordur, gelmiyorsa gitmediği bir yer vardır, hatırlamıyorsa bir önem arz etmiyordur onun için. Bazı şeyler çok nettir. Seven insan çabalar kaçmaz, gitmez, yorulmaz ama o hep gitti, o hep küçücük bir yalana sığındı. Ve sen kendini hep avuttun. Herkese baş kaldıran sen ona neden boyun eğdin? Konuşsana biraz, bahsetsene seni bu soğukta hiç üşütmeyen acıdan. Dimdik duran omuzların sevdanın ağırlığıyla mı düştü böyle? Nasıl bir his?

Evinden gitmek isteyen ama oradan başka yeri de olmayan bir sevdanın ev sahibisin sen galiba.

İçinde kopan fırtınaları görüyorum, ben görüyorum inan.

Kahkaha atan kadınların büyük yıkımlarını görüyorum. Susan kadınların zamanında çok konuştuğunu, hissizleştim ben diyen kadınların zamanında kavrulduğu sevdaları biliyorum. Parça parça olmuş insanların artık sevmeye utanışlarını, kabuk bağlayan yaraya merhem aramayışlarını, yüzündeki yorgunluğun kırışıklığını. Sigaranın bitişini ama hâlâ yanışını görüyorum. Defalarca kez defolup gitmek isteğini ama hâlâ geleceğine dair umudu, yarana bir bıçak gibi saplayışını görüyorum.

Yaşamaya yemin etmiş bir bedenın ölü kalbini taşıyorsun sen. Bu insanın kendine yaptığı en büyük acımasızlık. Bu her şeyden daha acı. Bu hepsinden daha nefret edilesi...

Anlamıyorlar, anlamıyorsunuz. Görmüyorlar ve siz görmüyorsunuz. Kendi kalbime sürgün edilmek isterdim. Onu ben-den söküp almalarını tüm canım pahasına isterdim. Çok şey istedim ama olmadı. Herkes olmamasına yeminli, her şey olmamaya yemin etmiş gibiydi. Yastığa başımı koyduğumda tüm perdeleri aralayıp seni sokuyorum içeri. Tüm anıları parçalayıp hasreti yitiriyoruz aramızda. Tüm şiirleri yakıyorum. Bir sen kalıyorsun ortada. Bir seni yazamıyorum artık, bir sana yetmiyor mürekkebin. Oysa sen buruk bir vedaydın ardımda kalan.

Yıldız Tilbe diyor ya;

“Hiç olmamışım gibi davranmana gerek var mıydı? Bana bir lokma hatıranı haram ettin.”

Ben kafamı her yastığa koyuşumda haram bir sevdaya yumuyorum gözlerimi. Yüreğimin kenarından akan özlem, seni bana bahşetmiyor bir türlü. Kilometrelerce uzakta olan sen, yanı başımda tattırıyorsun yokluğunun zehrini.

Görüyorum...

Ve inan kör olmak istiyorum bazen doğuştan...

Beni lunaparktan çıkarıp bu şehri sokak sokak dolaştıran bu umut ileride öldürmez mi beni?

Galiba kendimi yitirdiğim günlerdeyim. Kendimle dahi konuşasım yok. Aynalara dargın, kendiyle yüzleşmeye korkak bir kadın oldum çıktım bu hayatta. Başımı kendimden başkasına yaslayamadım. Şu omzumdaki derin çukur, taşır elbet dedikleri yüklerdendi...

Sonu gözükmeyen bu savaşın en güçsüz savaşanıydım belki de, yılmaya hazır, dövüşmeye cesaretsiz. Kafamı kaldırıp bakmaya korktuğum bu hayat, uçurumun ucuna bıraktı beni. Hissizleştim, duygusuz bir kadın olup sıyrıldım aralarından. “Kalbimi kalın bir kitabın arasında kuruttum” diyen yazarın çaresizliği var üzerimde. İliklerime kadar sevip iliklerime dek hissettim seilmeyişimi.

Nasıl anlatayım sana şimdi bunu?

Bir insan öldüğü anı insanlara neden anlatır? Bilmiyorum. Tüm bildiklerim onaydı ve ben artık hiçbir şeyi bilmemeyi seçiyordum. Yamacımda bir paket sigara, aylardan Kasım... Hava buz, yüreğim alev...

Gidişinin üzerinden geçen üçüncü Kasım, üçüncü ölüm, üçüncü yok oluş...

Kendime bunu neden yapıyorum, insan acıya neden bağımlı kılar kendini? Sen öyle bir iz bırakıp gittin ki, gelmeye çalışan doğru insanları bile alamadım hayatıma. Pardon

benim bir hayatım bile yoktu sahi... Bulunduğum bu çıkmaz, beni kimseye varamaz hale getiriyor. Kaldığı yerden devam ediyor hayat, ama ben öyle kalıyorum işte...

Ucu bucağı sen olan dünyam varsın yok olsun artık. Ben bu sevdayı tek başıma sırtlanamıyorum. Ne ben Galatayım ne de sen Kız Kulesi... Ben bu yangınlarla başa çıkamam. Kafa tutamam böylesi bir yangına...

Kül olmayı bile göze aldım ama sen sönmek bilmiyorsun. Diz kapaklarımdan kanlar akıyor süründüm diye yollarında. Kafanı dahi çevirip bakmadın ardına, merak dahi etmedin. Sahi ya...

İnsan açtığı yarayı, sarmaya kalkışmazdı. Ne oldu da bekledim bunu senden inan ben de bilmiyorum. Ah bildiğim adam, ben senden sonra hiçbir şey bilmemeye yeminler etmiş gibiyim. Üç Asır geçti sen bir türlü geçmek bilmedin bu kadının güz vurduğu yarasından. Bu üçüncü Kasım, üçüncü ölüm ve üçüncü yok oluş...

Seni sevmek artık bir ıstırap, sen artık keder dolu bir kadının yürek yüküsün. Derdisin, tasasisın. Başımı yastığa koyduğumda kâbusum, uyandığımda ah dolu haykırışımsın. Ölüm kimseyi bu kadar yalnız bırakmazdı. Bu dünyada ölmek ne demek biliyor musun? Son nefesini bir adama bahşetmek...

Bugün üçüncü Kasım, üçüncü ölüm, üçüncü yok oluş...

Kadın, içindeki cesetle cam kenarında ölü bulundu.

Adam sevdiği kadına geldiğinde onu cam kenarında ölü buldu.

Geç kaldı erken vardığı kadına. Kadın onu kül etti kendini alevler içinde bıraktı. Kadın gittiğinde adam pişmandı...

Bugün üçüncü Kasım, üçüncü ölüm, üçüncü yok oluş...

Kadının avuçlarının arasında minik bir kâğıt parçası buruş buruş...

Şu yazıyor; geleceğini biliyorum sevgilim, ama ne demiştim ardını dönüp gittiğinde sana?

Göğsünde bir alev olsun ama ben o gün kül olayım, biraz da sen yan...

“

Seni sevmek yüreğime azap
çektirmekten başka bir şey değil,
sevdiğim yerden acıyorum...

Ah benim güzel kızım, yarana merhem yok değil mi?

Benim güzel kızım;

Babasının papatyası, annesinin narın civcivi iliklerine dek hisset sevgimi kızım. Sevgiyle büyü avuçlarımda. Hiçbir insana sevilmemeyi sakın hissettirme, bu çok iğrenç bir hissiyattır. Kimsenin kalbini kırma, kırılan olsan bile her zaman onaran ol. Bahçende hep çiçekler açsın kızım hiçbir çiçeği kökünden koparmaya çalışma, acıtma. Acıtan değil her zaman merhamet gösteren ol yavrum. Herkesin birbirine düşman olduğu bu çağda kendinden başkasına da sırtını dayama. Öğren kızım. Düşmeyi de, kalkmayı da, sevmeyi de, kimi sevmemen gerektiğini de, güzeli de gör, çirkini de ama hep güzel kal kızım. Bir insan seni arkandan vurdu diye sakın sen de aynı-sını yapma, yaparsan ondan bir farkın kalır mı güzel kızım? Seni her zaman yıkmaya kalkışacaklar, paramparça olacaksın belki, olamazsın diyemem kızım, hayat bu...

İnsanı hep ardından vurup düşürür, sonra da kalk der kızım. Eğer güçlüysen, kalk...

Gülümse kızım, umut dağıt etrafına, tüm kötülere inat sen hep iyi kal. Bir gün büyüyeceksin kızım, sen de seveceksin, senin de canın alev alev yanacak ama vazgeçme sakın

sevmekten. Yanlış insana denk geldin diye sevmek yüreğinde kötü bir yere sahip olmasın. Ehline elbet denk gelirsin güzel kızım. Her çiçeğin toprağı aynı değildir, unutma. Biliyorum üzüleceksin, hıçkırır hıçkırır ağlayacağın zamanlar olacak, benden gizlemeye çalışacaksın belki ama ben her şeyden haberdar olacağım kızım. Küçükken ağladığında hep yanıma koşar kollarını boynuma sarıp uyuyakalırdın, ne kadar büyürsen büyü sen benim küçücük minicik kızsımsın. Koş ve gel bana kızım, baban sana sarılmaya hep hazır...

Benim güzel kuzum, bir yetimin başını okşamayı, sokakta titreyen bir kediyi evine almayı, aç doyurmayı, hakkını savunmayı, her susuşa baş kaldırmayı sakın unutma. Senin insanlığın vicdanın ve merhametindir kızım. Üzgünüm ama tek kalacaksın bir gün kızım, ben her zaman yanında olmam ama kalbinde yaşam sürmeye devam edeceğim. Birlikte ettiğimiz manolya da, saçına taktığın toka da, sana aldığım günlüğün arasında, merhametinde, şefkatinde yanı başında olacağım. Tek kalırsan eğer sahte kalabalıklarda, kaybolma sakın kızım. Bazen yalnızlık en iyi dosttur insana, unutma. Yüreğinde taşıyıp da kendine yük etme dertlerini, anlat kızım.

Taşa da olsa anlat.

Çünkü bilirim, öyle bir devirdeyiz ki insan çare olamıyor insana...

Adaletten şaşma kızım vicdanın senin adalet terazisidir onu sakın yitirme. Ben her zaman kalbinde yaşam sürmeye devam edeceğim, hiçbir zaman seilmeyi bekleme, hep sev kızım, hep sev.

Baban seni hep seviyor. Yüreğinden öpüyorum minik civcivim, güzel ellerinden, tombik yanaklarından, kıvrıkcık saçlarından öpüyorum...

Üşüyorum ve bu asla bedenen değil...

Karmakarışık bir hayata tutunmaya çalışıyorum.

Gözlerime hasreti gösteren lakin kör olan bir adam o. Şu hançeri sırtımın derinliklerine saplayan adamdan sevgi bekliyorum şimdilerde. Kendine kırgın kalan ama o kırılmış yeri asla saramayan bir kızım ben. Sevinçlerim hep yarım, gülüşlerim hep eksik, sevişlerim hep darmadağın. Ağlamalarım çok, hüznlerim çuval dolusu...

Kendime zararım çok ama yararım var mı? Bilmiyorum. Büyük bir kayıp yaşamış ve bunu hâlâ aşamamıştım. Onu aşmak için onu bulmam gerekirdi. Kendime olan bu saygısızlığım ona olan saygımdandı hep. Yaşamayı güzel kılan, güzel bir yüreğe sahip olmak değil midir? Hayır, hayır asla değil. Bilmiyor musunuz? Güzel yürekli insanlar bu dünyada cehennemini yaşamış. O benim cennetimdi ama cehennemini vadedmişti bana. Onunla yaşamayı öğretmiş ve bırakıp gitmişti öylesine. Yarım kalmak nedir bilir misin? Sabahın yoktur, gecelerin kalpsiz bir adamın düşüne yatar, gözkapaklarını dünyaya kapatır, ona açarsın. Kırgınsındır ama kırgınlık kalmıştır payına. Kalmalar canını acıtmış, kalkıp hayata tutunmaya bile mecal bırakmamıştır sende. Çoğu zaman bağıra bağıra konuşmak, derdini anlatmaya çalışmak insanı çok büyük bir sessizliğe iter. Seni duymak istemeyene ne diyebilirsin? Bakışlarına taş duvar olan birine hangi sevgiyi gösterebilirsin? Diyordu ya hani yazar bir cümlesinde; “insan insanı ya tamamlayamadı ya tam anlayamadı.” Bu cümle her düşüşüme biraz anlam katıyor aslında. Anlamak yaşamaktan

geçer, seni anlamayan biri yaşamamıştır seni. Ben onda hayat sürerken o bana uğramamıştı bile. Bizi kıran da bu değil mi zaten hanımlar beyler? Acısına bel bağladığımız sevgiler büyük bir yokluktan ibaret ve sevmenin en büyük kusuru da bu aslında. Birbirini tanımadan yapılan evlilikler, birleşmeler, sonu olmayan acılar, yarım kalmışlıklar taşır heybesinde.

Bir insanla yaşamadan, yaşam sürmeden tanıdım demek, ne kadar doğruluk payı içerir?

Her şey geçicidir, çoğu şeyin bir zamanı vardır. Gitmenin de kalmanın da, sadakatin de ihanetin de...

Vaktini dolduran bavulunu hazırlayıp gitmeye kalkışır. Vakti gelen gelir, ama neden giden bir türlü uğurlanamaz yürekte? Unutmaya ayırdığımız o vakti neden daha mutlu olmak için harcamayız? Kapıyı kapatırsanız dışarısının güzelliğini elbet göremezsiniz, umudun dilini bilmeyen, umuttan nasıl bahseder? Karanlıklara düştüğü zaman insan ışığa muhtaç kalır ve tek aradığı da ışık olmaz mı?

Ben aşka yenik düştüm ve tek aradığım sensin.

İnsanlar rakı masalarında düşünürken sevdiğini, ben açıp ellerimi Rabbime dua ettim...

Kıymet bilmemek bu zamanın modası galiba, ne kadar sevmiyorsan bir insanı, o kadar seviliyorsun ve değer de görüyorsun. Altın üste geçtiği bir devir bu. Adaletin kağıtlarda kaldığı korkunç bir çağ. Merhametin sulara gömüldüğü bir kuraklığın devri yaşadığımız. Pardon yaşattığımız...

Kılıcını acıya kuşanan, kinini koynunda büyüten insanlar artık bizler. Koca bir vicdan harbi var yüreğimde ve yüreğinde. Olan da var hiç olmayan da. Onu yük gibi taşıyan da var, düşmesin diye sıkı sıkıya tutan da. Ardında hasretin silüetlerini bırakan da var, kavuşmanın başını merhametle okşayan da.

Şimdi hangi masum uyuyor şeytanın aklına? Hangi beyaz, siyah bir leke damlatıyor bedenine?

İBRAHİM GARİP

Lunaparktaki Sessizlik

Sana açtığım tüm savaşılar beyaz bayrak çekiyorum...

Ne savaşmaya ne de sevmeye gücüm var artık.

Bu iki arada bir dereye olan duyguda boğulmaktan yoruludum.

Sudan yeni çıkmış bir balık kadar özgür ve bir o kadar da ona muhtacım.

Belki de benim özgürlüğüm o sevdada boğulmaktır ona muhtaçken...

Seni bırakıp yürüdüğüm bu yollar, sana varmam için tek bahanemdir.

Çünkü sevgilim,

hiçbir şey görüldüğü gibi değildir,

her şey yürekte olduğu gibidir.

hayykitap

ISBN: 978-625-7479-77-6

9 786257 479776